

красотата. Момата, която губи конкурса, казва на първата: Азъ ще ти дамъ да разберешъ!—Колко видни красавици сж изгубили красотата си, благодарение на завистъта! Какви ли нещастия не сж ставали съ красиви моми и момци! Четете по вестниците, че на еди-коя си мома, или на еди-кой си момъкъ пръснали въ лицето сърна киселина, вследствие на което се обезобразили и изгубили красотата си. Добре е красивиятъ човѣкъ да носи було на лицето си, да го не виждатъ хората. Красотата е нѣщо вътрешно. Единственото мѣсто, дето може да се оцени красотата, въ нейната истинска стойностъ, това е само разумниятъ свѣтъ. Подъ думата разуменъ свѣтъ разбирамъ Божественъ свѣтъ. Само въ разумния свѣтъ може да се оцени, какво нѣщо е красотата. Красотата е живо нѣщо. Външната страна на красотата въ човѣка се изявява въ неговата сила. Значи, силата на човѣка седи въ красотата му. Човѣкъ е силенъ дотолкова, доколкото е красивъ. Между красотата и силата сжществува известна зависимостъ. Тази зависимостъ се дължи на нѣкакво хармонично съчетание на силитѣ, които действуватъ въ човѣка. Красивиятъ човѣкъ може да не съзнава това хармонично съчетание на силитѣ въ себе си, но природата вече го е кредитирала. Тя сама се наслаждава отъ неговата красота. Дето влѣзе красивиятъ човѣкъ, вратитѣ веднага се отварятъ. Дето отиде той, всички му се покланятъ и казватъ: Заповѣдай! Красивиятъ човѣкъ навсѣкжде носи щастие. И наистина, само красивитѣ хора носятъ щастieto въ свѣта. Красотата има нѣколко отличителни качества: доброта, сила, меко-та и разумностъ. Красивитѣ хора сж разумни. Нѣкои могатъ да възразятъ, че и грознитѣ хора сж разумни. Не, грозниятъ човѣкъ не може да бжде разуменъ. Ако грозниятъ човѣкъ е разуменъ, тази